

sine Betæneligheder ved denne Omformning. Jeg vil først tillade mig at bemærke, at for at kunne bedømme Nækkelvidden af dette Forslag, maa man have et meget betydeligt statistisk Materiale til sin Raadighed, idet man først maa have Oplysninger om Forholdene, som de ere. Jeg er ikke i Besiddelse af et saadant, og det synes heller ikke, at den ærede Forslagsstiller er det, om han end det kom ind paa et enkelt Punkt, som for øvrigt ogsaa viser, at det er rigtigt, naar jeg siger, at der er Betæneligheder. Men man maatte altsaa staa sig et saadant Materiale, og det kunde man mulig gøre paa et senere Stadium. Jeg maatte dernæst for Ministerens Bedkommende ogsaa forbeholde mig at høre Kommunen over, hvilket Støn den har over for de her foreslaede Bestemmelser. Det er altsaa med alt Forbehold, at jeg her fremsætter nogle Bemærkninger. Jeg skal da for det første gøre en Bemærkning, som til en vis Grad er formel. Det er med Hensyn til § 9: „Det samlede Stattebeløb, der paalignes i Medfør af denne Lov, beregnes efter Indtægten af Bygningsskifte, Arealstat, Grundstat og Brolægningsskat ifølge de hidtil gældende Regler.“ Her møde vi jo nu den Besynderlighed, at medens man bortkaster hele Beskatningen, lader man hele Beskatningsgrundlaget vedblive, det skal man holde gaende fremdeles, og det er et meget stort Apparat, man der skal sætte i Bevægelse. Staten bliver altsaa i øvrigt bestaaende, som den er nu, og den kan kun forandres i de Tilfælde, hvor den kan forandres nu. Beløbet, mener den ærede Forslagsstiller, bliver det ved fastslaaet. Men dette er jo ikke ganske rigtigt. Sagen er den, at for de Bygninger, der allerede ere opførte og faldne ind under Kammen, kan man vel sige, at Staten er fastslaaet, for saa vidt den kan fastslaaes — der kan jo være visse Variationer — men de Bygninger, der herefter opføres i København, skulle jo værdsættes i Henhold til Reglerne i Lov af 19de Februar 1861. Det store Apparat, Kommunen har gaende, betyder altsaa ikke det mindste andet end det, at det skal være Underlag for denne ny Beskatning. Det forekommer mig imidlertid, at det ikke er nogen meget fuldkommen Maade at komme igennem paa, at sige: Vi lade alt det gamle bestaa; vi benytte det vel ikke, det faar ikke nogen praktisk Betydning for Fremtiden, men da vi ville have en ny Stat, hvis Totalsum skal udregnes efter den gamle Maalestok, skal alt det gamle dog vedblive at bestaa! Og, som sagt, fastslaaet er Beløbet jo ikke, Beløbet vil vokse, efter som der bygges videre i København; hver ny Ejendom, der opføres

i København, vil medføre, at Beløbet efter § 9 stiger. Det er i og for sig ingen Fejl, og det vil endog være ganske nødvendigt; det vilde tværtimod være en stor Fejl, hvis man ikke lod Staten stige med disse Beløb. Men jeg nævner blot, at det vil dog være en noget besynderlig Maade at lægge en ny Stat paa, at bruge hele det gamle Grundlag, lade det bestaa, men i og for sig lade det være uden Værd, medens det dog er et Grundlag, som det fordrer meget Arbejde for Kommunen at holde i Orden. Den ærede Forslagsstiller mener, at man gennem denne Lov kommer til en Stat, der er af selvregulerende Karakter. Det turde dog være meget tvivlsomt. Det skal vel fortaas saaledes, at fordi Huslejer en vel i Norm, der fremkommer efter Overenskomst mellem Huslejer og Lejer, bliver Staten selvregulerende, men den bliver dog meget svævende og ingenlunde fast. Den ærede Forslagsstiller vil af med den nuværende Beskatning, fordi den strider mod Naturens Orden. Jeg forstaar nu ikke ret, hvordan en Stat kan stride mod Naturens Orden. Den ærede Taler kunde jo sige, at efter Forholdets Natur burde man være gaaet en anden Vej og søge at finde en Beskatning, som var retfærdigere, men videre synes jeg ikke, at man kan gaa. Den ærede Forslagsstiller var imidlertid saa hensynsfuld selv at nævne adskillige af Fortrinene ved den nu bestaaende Stat, og han nævnte jo saaledes blandt andet, at der var det Gode derved, at man havde en sikkeret, en fast Stat paa Bygninger — at der i enkelte Tilfælde kan gives nogen Medjættelse paa Grund af ledigstaaende Besligheder, skal jeg ikke opholde mig ved. Men det er i Virkeligheden en stor Gevinst for Ejendomsbesidderne, at de have en saadan fast Stat at holde sig til, at man ved, hvad man skal høre. Og det er ikke blot i det daglige Liv, det er ikke blot ved Udlejningen, men ogsaa med Hensyn til Omfætningen, at det har den allerførste Betydning, at man ved, hvilke Statter der er paa en Ejendom, og at de ikke veksle altfor hyppigt. Det, som den ærede Taler nævnte, at i visse Dele af Byen vilde procentvis den nuværende Stat kun blive 5—6 Procent, medens den i andre Dele kunde stige til 17 Procent af Lejeindtægten, er jo ikke slagende. Og den ærede Taler nævnte, jo ogsaa selv den simple Sandhed, at det er noget, som der er taget Hensyn til ved Køb og Salg, og Ejerne kunne jo ogsaa sige sig det ved Opførelsen af Bygningen paa Ejendommen. Nu ved man, hvad man skal høre for Fremtiden, men her faar man slet intet at vide i den Retning.